

fulde man jo tro, at det gav Regeringen en Bemyndigelse til nu at give Bevillingen med Paalæg om, at der betales en Afgift for 1896 af 40,000 Kr., men saaledes, at man fritog Bevillingshaverne for at betale Afgift i Fremtiden. Men det er jo ikke Meningen. Det er sagt af den ærede Ordfører og gentaget senere af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (S. Hage), at Meningen er den, at man vil holde Sagen aaben i et Par Aar for saa muligvis at komme til en anden Ordning. Man lægger altsaa her ikke alene det Baand paa Regeringen, at den skal betinge Privilegiet ved en bestemt Afgift af 40,000 Kr. men man lægger endvidere det Baand paa Regeringen, at den ikke maa give Privilegiet paa mere end et Aar. Og saa vil jeg endelig spørge: Hvad skal da Regeringen gøre, hvis „Berlingske Tidende“ ikke vil betale denne Afgift? Hvad skulle vi saa? Skulle vi saa søge for dette Aar at saa „Berlingske Tidende“ eller vedkommende Tidende, der skulde træde i dens Sted, udgivet af en eller anden, der vilde være villig til at betale de 40,000 Kr.? Jeg anfører dette, fordi jeg tror, det herefter vil være klart, at dette Vædringsforslag med den for een Gang givne Regel er et meget stærkt Indgreb i Ordningen med Hensyn til Udgivelsen af Privilegiet.

Hvad min egen Stilling til Sagen angaar, skal jeg minde om, at jeg tidligere har erklæret mig villig til at give Finansudvalget Oplysninger, navnlig da om, hvor stort Overflud „Berlingske Tidende“ maatte give, og tillige til at forhandle med Finansudvalget. Men Tanken hermed var selvfølgelig den, ikke paa nogen Maade at forringe den Ret, som Regeringen havde med Hensyn til Privilegiet, men derimod, forinden man benyttede denne Ret, at give Finansudvalget Væslighed til at forhandle med Regeringen om, hvad der passende kunde gøres ved Udstedelsen af det ny Privilegium. For saa vidt denne Forhandling skulde føre til noget Resultat, maatte der selvfølgelig opnaas Enighed mellem Regeringen og Finansudvalget, saa vist som det var Regeringen, der skulde handle. Men en saadan Enighed er man ikke kommen til, og Grunden dertil er da denne, at Forudsætningen for Forhandlingen bristede aldeles. Det ærede Udvalg har en anden Opfattelse af Regeringens Stilling i

dette Spørgsmaal, end jeg har. Det ærede Udvalg mener, at ganske vist tilkommer det Regeringen først at give Privilegiet, til hvem Regeringen selv vil, men paa den anden Side har ogsaa Rigsdagen en Ret til, ved Indsættelsen af en Post paa Finansloven, at paalægge Regeringen at træve en hvilken som helst Afgift af Privilegiehaveren, som Rigsdagen maatte mene var passende, i Aar det Beløb, næste Aar det Beløb, o. s. v. Det er en saa principiel Menighed med Hensyn til Opfattelsen af det foreliggende Forhold, at naar den ikke kan jernes, er det naturligvis ikke muligt at komme til Enighed om en Ordning af Forholdet. Der har ogsaa været dette imellem os, at da jeg, overensstemmende med det Løfte, jeg havde givet, kom til det ærede Udvalg med Oplysning om det Overflud, som Berlingske Tidende har haft, og som jo af den ærede Ordfører er anført til omtrent 140,000 Kr., bleve disse Oplysninger ikke accepterede. Den ærede Ordfører har selv i Dag talt om, hvorledes man kan opgøre et Regnskab paa saa mange Maader o. s. v. Det samme laa til Grund, tror jeg, for Udtalelserne fra det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Bust) og vel ogsaa for dem fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Klausen). Men efter min Mening kan man, naar der forlanges en Regnskabsopgørelse for at konstatere et Overflud, kun aflægge den paa en af to Maader: enten er den rigtig, eller ogsaa er den falsk. Naar jeg altsaa kommer med Oplysninger ifølge en saadan Regnskabsopgørelse til det ærede Finansudvalg og indestaar for, at de ere rigtige, maa vi, naar vi forhandle videre, ogsaa være enige om, at disse Oplysninger skulle ligge til Grund for den senere Forhandling, ellers er der ikke noget i saa Henseende at gøre.

Saaledes er det gaaet i denne Sag, og efter den Stilling, jeg indtager over for den, en Stilling, jeg for Resten undrer mig noget over, ikke er bleven forstaaet af den ærede Ordfører, som tværtimod erklærede, at man ikke kendte Ministerens Stilling. Har jeg ikke nogen Grund til at komme ind paa, hvad Regeringen i Fremtiden vil gøre med Hensyn til Privilegiet. Der maa jeg forbeholde Regeringen dens fri Stilling. Men jeg skal kun sige eet, og jeg tror, det vil